

Европейски съвет

Съвет на Европейския съюз

22 април 2016 ЕС подписва Парижкото споразумение. Холандският министър на околната среда и председател на Съвета Шарън Дейксма и заместник-председателят на Европейската комисия Марош Шефчович подписват споразумението от името на ЕС по време на официална церемония в залата на Общото събрание на ООН в Ню Йорк (САЩ). То беше последвано от подписите на държавните глави на 175 страни, а Споразумението е на разположение за подписване в рамките на една година.

Споразумението за борба с климатичните промени беше договорено на конференция в Париж през декември миналата година. То предвижда да не бъде допуснато средната температура на Земята да се повиши с повече от 2 градуса по Целзий.

Основното е, че трябва да се постигне задържане на средната температура да не се покачи с повече от 1,5-2 градуса над настоящите величини, както и да се ограничи въздействието на парниковите газове.

Това за България означава, че трябва да се предприемат мерки за подобряване на технологиите по изгаряне на лигнитни въглища в ел.централите на комплекс Марица-Изток.

Друг приоритет е насочване към ниско емисионна енергия, и подобряване на енергийната ефективност и при производството и при потреблението на енергия.

Пример за потреблението е преминаването от крушки с нажежаеми жички към лед лампи, което спестява 88% от ел. енергия, а в световен мащаб това е 10% от световното потребление на ел.енергия.

Парижкото споразумение е крачка напред в решаването на климатичните проблеми с участието на 195 държави от 255 известни на света.

Процесът ще бъде следен чрез механизъм, който на всеки пет години ще преразглежда поетите от страните ангажиментите за съкращаване на вредните емисии във въздуха.

Очевиден минус на Парижкото споразумение е отсъствието на конкретика, единодушни са експертите на медията. Вместо точни задължения, които държавите трябва да поемат, в текстът се съдържат „само размити думи.

Ето ги ключовите точки от Парижкото споразумение:

Документът определя климатичните промени като „спешна и вероятно необратима заплаха за човешките общества и планетата“. Той посочва „със загриженост“, че съществуващите ангажименти на държавите да ограничат емисиите

на парниковите газове няма да успеят да постигнат целите за овладяване на глобалното затопляне.

Целта е да бъде овладяно нивото на глобалното затопляне „достатъчно под“ 2 градуса Целзий в сравнение с това преди Индустриалната революция, ако е възможно на равнището от 1,5 С.

С подписването на споразумението, светът ще започне „рязко редуциране“ на парниковите емисии. До втората половина на нашия век, трябва да се намери баланс между емисиите от човешката дейност като добиване на енергия и селско стопанство, и природния и технологичен капацитет да бъдат абсорбирани въглеродните замърсители – гори и инсталации за преработка.

За разлика от предишните чернови, текстът не посочва конкретни дати и избягва терминът „въглероден неутралитет“, който срещна силна опозиция от страна на най-големите производители на изкопаеми горива като Саудитска Арабия.

Развитите страни, които са замърсявали за най-дълъг период от време, ще поемат по-голямата част от бремето върху себе си, като въведат „абсолютни“ ограничения на емисиите.

Развиващите се държави, които все още трябва да горят въглища и петрол, за да осигуряват енергия за тяхното увеличаващо се население, са окуражавани да положат повече усилия и да „преминат след време“ към ограниченията.

От богатите държави се иска да окажат подкрепа за развиващите се страни, въвеждащи ограничения на емисиите.

През 2018, две години след като споразумението влезе в сила, държавите ще оценят общият ефект от действията си върху глобалното затопляне. Те ще преоценят своите планове за ограничаване на въглеродните емисии през 2020 година.

Някои държави са определили срок за постигане на първите си цели до 2025, други до 2030 година. След като споразумението влезе в сила, общият ефект от усилията на страните ще бъде преразглеждан на интервали от пет години, започващи през 2023.

Развитите страни „ще осигурят“ финансирането, за да помогнат на развиващите се да осъществят скъпото преминаване към зелена енергия и да усилят своите защити срещу ефектите от климатичните промени като бури и засушаване. Финансирането трябва да е постоянно, и богатите страни трябва да докладват на всеки две години за финансовото си състояние.

Обещаните от богатите държави 100 милиарда долара на година са преместени от основната част на споразумението, която ще има правна сила, в отделна незадължителна секция.

Документът определя тези 100 милиарда на година като „база“. Тази сума ще бъде преразгледана през 2025 година.

Изменението на климата е въпрос от световно значение, който засяга всички хора. Настоящата хронология проследява процеса на постигане на ново глобално правно обвързващо споразумение в областта на климата и на последващи ангажименти за намаляване на емисиите на парникови газове за периода 2020–2030 г.